

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku O.H.M.G. i N.F.B.G.
przy uczestnictwie K.C. i Skarbu Państwa-Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasy Państwowe Nadleśnictwa S.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania K. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania K.C. na rzecz uczestnika Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika K.C. od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 września 2016 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie

wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., a więc oczywistą zasadność skargi, której uwzględnienie zależy od wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy i studiowania akt sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący wskazał, że oczywista zasadność skargi wynika z rażącego, jego zdaniem, naruszenia art. 145 § 2 i 3 k.c. przez nie uwzględnienie interesu społeczno - gospodarczego skarżącego jako właściciela nieruchomości obciążonej, jednakże sposób motywacji tego zarzutu wskazuje nie tyle na istnienie widocznego kwalifikowanego uchybienia wskazanym normom prawa materialnego, ile na

niezadowolenie skarżącego ze sposobu rozstrzygnięcia wniosku wnioskodawców o ustanowienie drogi koniecznej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi zawierającym przytoczenie orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących ustanowienia drogi koniecznej nie wskazano wyodrębnionego wywodu prawnego jednoznacznie wskazującego na oczywistą, widoczną *prima vista* wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia w powyższym rozumieniu; ocena tej kwestii nie może być dokonana przez Sąd Najwyższy na podstawie uzasadnienia podstaw kasacyjnych, których Sąd nie może brać pod uwagę przy rozstrzyganiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 520 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 i 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2261).

jw